

Svajonų
ROMANAI

Aistra

MAXINE SULLIVAN

Tariama meilūžė

9,40 Lt / 2011 rugšėjis–spalis

Bibliol Rotai

Knygute.lt

Maxine Sullivan

(Maksin Salivan)

TARIAMA MEILUŽĒ

Romanas

Versta iš Maxine Sullivan, High-Society Seduction, 2010

© Maxine Sullivan, 2010

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su „Harlequin Enterprises II B. V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

© Dovilė Vaišvilaitė-Akdere, vertimas iš anglų kalbos, 2011

© Rima Milaševičienė, dizainas, 2010

© Dreamstime.com, viršelio nuotrauka

© "Svajonių knygos", 2011

© Knygute.lt, Elektroninė versija, 2012

PIRMAS SKYRIUS

- O tai - Džena Brenson. Daug vilčių teikianti juvelyrinių dirbinių kūrėja.

Džena girdėjo šefo žodžius ir jautėsi dėkinga bent už tai, kad turėjo pakankamai laiko atsigausti po patirto šoko. Ji apstulbo, kai vos prieš kelias minutes Končio parduotuvių tinklo ložėje Australijos Flemingtono hipodrome pasirodė Adamas Rotas.

O, Dieve, - jai šmėkštelėjo. Adamas - viduri-
nis Lauros ir Maiklo, žymiosios *Rotų* bendrovės ir prabangos prekių parduotuvių tinklo savininkų, sūnus. Jo šeima priklausė Australijos aristokratams. Australijos visuomenės grietinėlei. Džena tikrai nenorėjo susitikti nė su vienu iš jų. Tik ne po to, kaip Lijamas Rotas pasi-
elgė su jos broliu.

Apimta tylaus siaubo Džena stebėjo, kaip šis lieknas ir aukštas Rotas sėdasi ant kėdės priešais. Adamo Roto akys akimirksniu nukrypo į ją kitoje stalo pusėje, jis stebėjosi taip, tarsi ji būtų vienintelis žmogus kambaryje. Kai jo mėlynų akių žvilgsnis širdį stingdančią gyvenimo akimirką surakino jos akis, Dženai vargiai

pavyko užslopinti aiktelėjimą.

- Malonu susipažinti, Džena, - sumurmėjo Adamas, nužvelgdamas jos pečius siekiančius žvilgančius rudus plaukus, veidą ir galiausiai švelnią gėlėtą suknelę, kuri - Džena buvo tikra - ją puošė. Pirmą kartą gyvenime Džena *pasigailėjo*, kad atrodo taip moteriškai.

Ji pamėgino nusišypsoti, bet kažin ar pavyko.

- Man taip pat, - sunkiai išspaudė vildamasi, kad žodžiai nuskambėjo nuoširdžiai, nors juos tardama vos nepaspringo. Na, ir kodėl gi pasidavė įkalbinėjama ir sutiko šiandien čia ateiti? Dabar apgailestavo, kad šefas Robertas ir jo nuostabioji žmona buvo tokie atkaklūs. Daug mieliau šeštadienį ilsėtusi namie.

- Ar jau teko statyti už laimėtoją? - ramiu ir žemu balsu paklausė Adamas.

- Dar ne, - pamėginusi nuraminti besidaužančią širdį atsakė Džena.

Vyro veidą nušvietė savimi pasitikinti šypseną, kuri išdavė jį gerai pažįstant moteris.

- Galbūt sėkmė dar pakeliui.

Jeigu tikisi *pats* pakeisias jos sėkmę, verčiau tegu iš anksto ruošiasi netikėtumui.

- Galbūt.

Prie stalo grįžo šefo sūnus ir atsisėdo greta

Dženos, priversdamas ją suvirpėti ir sukeldamas dar vieną jaudulio pliūpsnį. Markas jau ne vieną mėnesį mėgino išvilioti ją į pasimatymą. Dabar manėsi pagaliau palaužęs. Ir tai buvo beveik tiesa.

- Neatsivedei merginos, - trumpai pasisveikinęs kreipėsi į Adamą.

- Šį kartą ne.

- Tai ne tavo stilius, *amico mio*¹, - pajuokavo Markas ranka perbraukdamas per Dženos kėdės atlošą, taip tarsi nebyliai pareikšdamas teises į greta sėdinčią moterį.

Adamo akyse šmėkstelėjęs pripažinimas nerimo banga nusirito Dženos nugara. Ji nenorėjo, kad bent vienas jų manytų ją čia atėjus su Marku. Taip pat nenorėjo, kad kas nors manytų ją esant pasirengusią flirtuoti.

Deja, popietei baigiantis, Dženai neliko abejonių, kad Adamas vogčiomis seka kiekvieną jos judesį. Kaip įmanydama stengėsi nekreipti į tai dėmesio, bet jo susidomėjimas deginte degino. Jis vertė jaustis nejaukiai, nors tas nejaukumas toli gražu nebuvo tokio pigaus po-

¹ *Amico mio* (it.) - mano drauge. (Čia ir toliau - vert. past.)

būdžio kaip bendraujant su šefo sūnumi. Adamas Rotas buvo mergišius. Įgudęs, subtilus mergišius, be to, jis buvo našlys - prieš ketverius metus per autoavariją neteko žmonos. Džena nė neabejojo, kad šis vyras išmano viliojimo įmantrybes.

Ją išgelbėjo tik viena. Jos brolis. Prisiminimai apie Stiuarto patirtus sunkumus teikė stiprybės. Džena žinojo, ką sugeba Adamo Roto šeima, ir tai padėjo susikurti nematomą užtvartą, saugančią nuo galimų bandymų suartėti.

Pasibaigus vėlyviesiems priešpiečiams jai labiausiai norėjosi sprukti į moterų tualetą. Laimė, Markas ir moteris dosniai atverta iškirpte buvo įsijautę į lenktynes. Pasinaudojusi proga stvėrė rankinę ir išsmuko iš kambario, virpančia širdimi spėjusi pastebėti, kad pro Adamo akis jos pasišalinimas neprasprūdo.

Koridoriuje Džena nuskubėjo pliušiniu kilimu, ieškodama moterų tualetu. Manė, kad Adamas seks iš paskos. Kad norės pakviesti į pasimatymą. O ji to visiškai netroško. Pamačiusi ieškomas duris Džena ištiesė ranką... Pasuko rankeną...

- Džena.

Moteris sustingo svarstydamą, gal geriau ap-

simesti negirdėjus ir eiti savo keliu, bet suprato, kad jis vis tiek liks laukti už durų. Giliai įkvėpusi nuleido ranką ir atsisuko.

Adamas stovėjo tiesiai už nugaros, savo artumu be galo nustebindamas ir priversdamas suvirpėti kelius. Ištiesęs rankas suėmė Dženą ties alkūnėmis, kad ši neišvirstų iš kojų. Adamo prisilietimas akimirką privertė ją pamiršti viską pasaulyje, lenktynių pranešėjo balsas, rodė, virto tyliau šnabždesiu, o džiaugsmingi žiūrovų riksmas tapo vos girdimi.

Akys žvelgė šiltai, o griežtos lūpos išsilenkė geidulinga šypsena, kuri žadėjo atverti dar niekada nematytus pasaulius.

- Man atrodo, kad šios durys veda ne ten, kur nori, - jis lėtai ištarė, sukeldamas karštą srovenimą Dženos nugarą. Ji sumirksėjo.

- Ne... Ten?

- Tai sandėlis, - parodė į užrašą ant durų.

- Ak, - tepasakė supratusi, kad per skubėjimą neatkreipė dėmesio. Galvojo tik apie tai, kaip pasprukti nuo Adamo. Džena atsitraukė, ir jo rankos nusviro. Jis vis dar stovėjo per arti.

Jeigu būtų turėjusi laiko viską apsvarstyti, būtų pasijutusi visiškai kvaiša, kad nuo jo bėgo. Tačiau ji tik pasisuko vildamasi išvysti mo-

terų tualetą ir kuo greičiausiai sprukti tolyn.

Staiga Dženai šovė mintis. Argi pabėgti nebūtų didžiausia beprotybė, kai pats Rotas siūlosi jai į rankas? Argi nuryti išdidumą ir stoti su juo akis į akį nebūtų mažiausia kaina? Juk ji nesiliovė melstis, kad gautų progą padėti broliui, ir dabar toji progą - jai prieš nosį. Po galais, ji *kažkaip* privalo padėti Stiuartui.

Giliai įkvėpusi Džena išsižiojo kalbėti, bet pro šalį einant jaunai moteriai persigalvojo. Koridorius - netinkama vieta asmeninems šnekomams.

Ji pamojo į sandėlį.

- Gal galėtume pasikalbėti akis į akį?

Adamas keistai nužvelgė.

- Čia?

- Taip. - Privalo su juo pasikalbėti. Dabar. Jeigu nereaguos žaibiškai, kitos progos gali nepasitaikyti. - Prašau.

Adamas nesujudėjo. Veido išraiška buvo itin keista. Tarsi būtų... *nusivylęs*. Jis papurtė galvą.

- Atleisk, gražuole. Esi pritrenkianti, ir turiu pripažinti, kad tavo kvietimui atsisipirti be galo sunku, bet greitai pasigrabalioji šluotų spintoje - ne mano stilius. Man patinka pirmiausia

pavakarieniauti su moterimis ir išgerti vyno.

- K-ką? - žioptelėjo Džena.

Adamo akyse šmėstelėjo nepasitenkinimo šešėlis.

- Neabejoju, kad ne vienas vyras mielai su tavim sueitų po tokios trumpos pažinties, bet aš... Esu romantikas. - Jis pasuko atgal į priėmimo kambarį. - Ketinau pakviesti į pasimatymą, bet...

Laiku atgavusi savitvardą Džena stvėrė jį už rankos.

- Nejau manai, kad man reikia sekso? - sušnypštė pasijutusi smarkiai įžeista. - Galiu užtikrinti, kad tai paskutinis dalykas, apie kurį pagalvočiau.

Adamo žvilgsnis nukrypo į Dženos ranką, kuri laikė įsitvėrusi jo rankovės, paskui pakilo aukštyn, tačiau net jausdama jo raumenis nepaleido.

- Man tikrai reikia su tavimi pasikalbėti. Ir geriau, kad mūsų niekas negirdėtų... - Nurijo seiles. - Tačiau galime tai padaryti ir viešai, - išdrįso pagrasinti.

Jo akių žvilgsnis išliko ramus.

- Nesuprantu, ką svarbaus gali turėti man pasakyti, kai pažįstame vienas kitą vos kelias

valandas.

Džena vis dar buvo įsikibusi į Adamo ranką.

- Netrukus suprasi.

Po jos žodžių stoji apgalvota tylą.

- Ar tai tu surežisavai šios dienos susitikimą?

- Ne. Tačiau tai nereiškia, kad neturiu sva-raus nusiskundimo tavo šeima.

- Mano šeima? - jis įsitempė.

- Gal dabar sutiksi pasikalbėti asmeniškai?

Vėl tylą.

- Gerai, - nulenkęs galvą sutiko Adamas.

Išgirdusi, kad jis nenoriai sutinka, Džena paleido ranką ir tyliai su palengvėjimu atsikvėpė, nors ir suprasdama, kad tai tėra pirmas žingsnis.

Adamas ištiesė pro ją ranką ir pasukęs rankeną stumtelėjo duris, mostu parodydamas eisiąs paskui ją. Dabar vyras buvo nusiteikęs dalykiškai ir savo elgsena teigė neturįs jokių kėslų. Abiem atsidūrus viduje užvėrė duris ir atsistojo priešais.

- Dabar kalbėk.

Džena suprato pasielgusi kvailai, kad nepri-vertė jo eiti pirma savęs. Neliko galimybės atsitraukti - patalpoje tebuvo didelis langas

matiniu stiklu, kuris darė klaidinamą laisvės įspūdį, o atstumas tarp jos ir atsitiktinio pagrobėjo buvo mažas. O, Dieve, ką, po galais, sau manė?

Džena prisiminė brolio sielvartą. Tai suteikė jėgų eiti toliau. Išsitiesė.

- Noriu, kad grąžintum mano broliui pinigus, kuriuos tavo brolis Lijamas iš jo išviliojo apgaule.

Adamas sustingo.

- Atsuk juostelę atgal ir paleisk dar kartą. Tik šįkart lėtai.

Ak, šis vyras kuo puikiausiai moka išlikti šaltakraujiškas, bet, matyt, velionio brolio niekšybės ne kartą teko glaistyti. Tikriausiai ne sykį teko meluoti žmonėms, kuriuos Lijamas Rotas apgavo per daugelį metų.

- Tikėjasi, kad neigsi. Juk Rotai visi už vieną. - Taip sakė Stiuartas, o ji neturėjo priežasties *netikėti*. Turtingieji ir privilegijuotieji visada sugeba išsisukti. Jos buvęs vaikinys Luisas buvo toks pats, nors turtais Rotams toli gražu neprilygo. Jis manė, kad pinigai leidžia daryti ką tik nori, net apgaudinėti savo merginą.

Adamo Roto akys išdavė susierzinimą.

- Negaliu neigti to, apie ką nieko nežinau, -

atžariai sugražino Dženą į realybę. Jo antakiai susimetė į raukšlę. - Kas toks tavo brolis išvis?

- Stiuartas Brensonas.

Jo veide nesujudėjo nė vienas raumuo.

- Ar turėčiau jį pažinoti? - paklausė, bet neleido atsakyti. - Apgailestauju, brangute, bet palaikė mane kažkuo kitu. Mano šeima su tuo nesusijusi.

Adamo mėginimas nusimesti atsakomybę supykde Dženą.

- Žinau, ką man sakė brolis.

Vyras tvirčiau sukando žandikaulius.

- Norėčiau, kad pakartotum žodis žodin, ką jis sakė.

Džena su palengvėjimu atsikvėpė - jis bent pasiruošęs klausytis.

- Prieš šešias savaites per žinias pranešė, kad tavo tėvai dalyvauja Australijos dienos vakarienyje. Buvo rodoma ištrauka iš Lijamo laidotuvių. - Jaunesnysis Adamo brolis anksti gruodį mirė nuo ligos.

Adamas nekrustelėjo.

- Pasakok toliau.

- Tada mane aplankė Stiuartas. Atrodė baisiai. Norėjau paklausti, kas atsitiko, bet jis pažvelgė į televizorių ir išvydęs laidotuvių pro-

cesiją pratrūko raudoti. Sakė, kad tavo brolis išviliojęs iš jo didžiulę pinigų sumą, kurią jis tik šiaip ne taip sukrapštęs. - Džena atminė, kaip išsigando tai sužinojusi.

- Lijamas niekada nebūtų taip pasielgęs.

- Apgailestauju, bet pasielgė būtent taip, - ištarė nė neabejodama.

- Jis turėjo savo pinigų. Jam nereikėjo svetimų.

Moteris kilstelėjo galvą.

- Argi jis neinvestavo šiaurėje į pramogų parko projektą, kuris vėliau žlugo? - Pastaruoju metu laikraščiuose tik apie tai ir rašoma. Lijamo vardą ji įsiminė geriausiai, ypač dėl jo mirties.

Šitai pagaliau patraukė Adamo Roto dėmesį.

- Pasakok.

Ore pakibo įtampa, bet Džena negalėjo leistis užvaldoma jaudulio.

- Maždaug prieš dvejus metus Stiuartas sutiko Lijamą per oficialų priėmimą ir...

- Kokį priėmimą? - paklausė Adamas.

Džena mėgino prisiminti, bet tas vyras taip stebeilijo, tad sunkiai sekėsi.

- Nežinau. Stiuartas neminėjo....